

Chiara Lubich

Testvériség és béke a népek egységéért

Tisztelt Polgármester Úr,
Állami és Vallási Vezetők,
Hölgyeim és Uraim!

Testvériség, béke és egység: három félelmetesen időszerű gondolat, amelyről ma beszélnem kellene. Időszerű, mert tavaly szeptember 11-e óta ellentmondásnak tűnik ugyan, de sokan világosan látják alapvető szükségszerűségét, és olyan, mint három csodálatos virág, mely egy töről fakad, mint a tragédiából kivirágzó váratlan reménység.

New York megváltozott

Mindenki tudja, hogy mi történt aznap.

Határtalan kétségbeesés az USA-ban és másutt is. De az égető fájdalom, a tűz fényében töltött éjszaka közepette szokatlan jelenség szemtanúi lehettünk: az emberek – mint még soha – szinte versengtek az egymás iránti együttérzésben, konkrétan segítették és támogatták egymást, mindenre készek voltak, hogy enyhítsék egymás fájdalmát, s így leomlottak a közömbösség falai. New York megváltozott. S ezzel az Egyesült Államok egyik városa, ahol annyi vallás, nép és kultúra él együtt, bemutatta a világnak a szolidaritás, az egység modelljét. Mintha felnyílt volna egy nép szeme, és felismerte volna a testvériség megvalósításának abszolút szükségszerűségét, de nemcsak az amerikaiak között, hanem mindenütt.

Ez még sürgetőbb igényként jelentkezett a következő hónapokban, amikor megpróbálták megérteni a terrorizmus okait. Ennek egyik alapvető indítéka ugyanis a földön uralkodó egyenlőtlenség, az a szakadék, amely a szegény és a gazdag rétegek közt tátong, amely a javak helyesebb elosztását kívánja. Ez pedig mindaddig nem lehetséges, amíg az emberiségben nincs meg az égető vágy és elszántság, hogy megvalósítsa az egyetemes testvériséget.

Nagy személyiségek a testvériségről

Az egyetemes testvériség nem új fogalom. Megtaláljuk az elmélyült szellemiségű gondolkodók írásaiban is.

Mahatma Gandhi írja: “Az arany szabály az, hogy a világ barátai legyünk és egynek tekintsük az emberiség egész családját”.

Önmagáról pedig azt mondja: “Az én küldetésem nemcsak az, hogy az indiaiak testvéreként éljenek (...). India szabadságának kivívása által remélem, hogy megvalósítom és előremozdítom küldetésemet, hogy minden ember testvéreként éljen.

Martin Luther King pedig így ír: “Arról álmodom, hogy egy napon az emberek tudatára ébrednek, hogy arra lettek teremtvé, hogy úgy éljenek együtt, mint a testvérek (...); a testvériség (...) irányítja majd az üzletember lépteit, s az lesz a vezetők jelszava is”.

A dalai láma pedig az Egyesült Államokban történtek kapcsán így ír övéinek: “Számunkra világos a történet oka. (...) Elfelejtettük a legalapvetőbb emberi igazságokat. (...) Mindnyájan egyek vagyunk. Az emberi nem ezt figyelmen kívül hagyta. A gyűlölet és a háború egyetlen oka, hogy megfélekezünk erről az igazságról”.

Jézus és a testvériség

Jézus mutatott rá a testvériségre, Ő adta, mint lényegi ajándékot az emberiségnek, amikor halála előtt így imádkozott: “Atyám, hogy mindnyájan egyek legyenek” (Vö. Jn 17,21). Ő kinyilatkoztatja, hogy Isten Atya, s ezért az emberek mind testvérek, megmutatja, hogy az emberiség egy család, és bevezeti az “emberiség családjának” fogalmát. Így ledönti az “egyformák” és a tőlük “különbözők”, a barátok és az ellenségek között emelkedő falakat, fölszabadítja az embereket az alárendeltség és a szolgaság, valamint az igazságtalan kapcsolatok ezer formájának béklyói alól, s ezzel valódi egzisztenciális, kulturális és politikai forradalmat hoz.

A politikusok és a testvériség

A testvériség gondolata így utat tört a történelemben. Mindenki meg van hívva a testvériségre: azok is, akik a politika területén dolgoznak. Ezt hirdette pl. a francia forradalom jelszava is: “szabadság, egyenlőség, testvériség”, s ezzel összefoglalta a modern kor politikai célkitűzéseit is, bár csak egyes részleteket ragadott ki belőle. Sok államnak sikerült demokratikus rendszert fölépítenie, és bizonyos értelemben biztosítani a szabadságot és az egyenlőséget, a testvériséget azonban inkább csak hirdették, de nem élték.

Azt mondják, hogy “a XX. század tanulsága az, hogy a bibliai hármas eszme (a szabadság, az egyenlőség, és a testvériség) által építhetünk emberibb jövőt, ha megtisztítjuk ezt az eszmét a különböző ideológiákból ráragadt nézetektől, és visszavezetjük az ember igazi lényegéhez, ahol az emberek fölfedezik, hogy egymásnak embertársai. (...) A hármas eszme alapeleme és garanciája a gyakorlati életben a testvériség.”

A globális egység

Ma az egység felé tart a világ. Az egység az idők jele: a vallási, szociális és politikai életben több jelenség is erre mutat. De pontosítanunk kell: a világ ma az egyetemes, a globális egység felé tart.

Korunkban számos helyzet és sok fontos esemény mutatja ezt.

A kommunikációs eszközök jelenvalóvá tesznek egymás számára földrajzilag egymástól igen távol élő embereket és népeket is, olyannyira, hogy pl. egy nyugati fiatal személyes döntéseiben meghatározóan befolyásolhatja az, ami Ázsiában vagy Afrikában történik. Már senki sem idegen, mert “látjuk”, mert tudunk róla.

Ezen kívül a gazdasági és pénzügyi globalizáció teljesen átszövi az érdekeket, melyek már nem függetlenek egymástól: ami az egyik országban történik, az azonnal hatással van anyagilag is sok más országra.

Sőt, vannak olyan problémák, amelyek érintik az egész emberiséget, és egyetlen nép sem tudja megoldani azokat a többiek nélkül. Elég, ha a nemzetközi közösséget foglalkoztató nagy témákra gondolunk: a környezetvédelemre, és különösen annak az embert érintő részére, a fejlődésre és a táplálkozásra, a különböző embercsoportok genetikai örökségének manipulálására. Ma nem a személyes emberi jogok korszakát éljük, és nem is csak egy csoport társadalmi jogainak korát, a mi korunk a népek és az emberiség jogainak és

kötelességeinek kora.

Tehát olyan világban élünk, ahol földünk valóban olyan, mint egy nagy falu: összetett és új, de mégis egy nagy falu. Úgy él az emberiség, mintha egy kis csoport lenne.

Abban tér el az egykori kis csoportoktól, hogy még nem sikerült eléggé kiérlelnie azokat az elveket, amelyek – az alapvető egység gondolat mellett – tiszteletben tudnák tartani a különbözőségeket, a szeparációt, a hagyományos fogalmakat, mint a faj, a vallás, a kultúra, az állam, melyek gyakran csorbát szenvednek a helyzet összetettsége miatt.

Éppen a testvériség az a gondolat, mely magába öleli azt az egységet és azt az elkülönülést is, amelyre ma az emberiség vár.

II. János Pál 2000. január 10-én a diplomáciai testülethez intézett beszédében a testvériséget említette, mint az elmúlt század értékelésének szempontját. Aláhúzta a XIX. századot jellemző hatalmas technikai fejlődést, és föltesztette a kérdést: “Elmondható-e ez a testvériségről a XX. században?”

Kiemelte, hogy “bölcsek diplomaták kitartóan törekedtek” arra, hogy létrehozzák a nemzetek igazi közösségét; ez azt mutatja, hogy megvan a jóakarát, hogy testvériségen alapuló világot építsünk, hogy biztosítsuk, megóvjuk és kiterjesszük a békét.

Az egység és a testvériség eszközei

Ma tehát a testvériség az ideál.

De hogyan virágoztassuk fel, hogyan hívjuk életre?

Megvannak a megfelelő eszközök arra, hogy biztosítsuk a világon a testvériséget, amelyből megszületik a lelki egység, ami a politikai egység záloga. Elég, ha felismerjük ezeket az eszközöket.

Az egyik, amelynek még nem fedeztük fel teljes jelentőségét, de a közeljövőben ez nyilvánvalóan meg fog mutatkozni, hogy a keresztény világban az 1900-as évek első felétől kezdve különböző egyházi mozgalmak és közösségek születtek. És nemcsak az európai országokban, hanem már ott vannak az egész világon, és mint megannyi háló összekötik a népeket, a kultúrákat, a különbözőségeket, jelezvén, hogy kontinensünktől kezdve az egész világ a népek otthonává válhat, mert e mozgalmak által laboratóriumi szinten ugyan, de ez már megvalósult.

Modern mozgalmakról van szó – nem csak a katolikus egyházban -, amelyek általában még csendben működnek, mint minden igazi és fontos kezdeményezés, de hamarosan a előretörésük várható. Nagy tiszteletet érdemlő közösségek ezek, mert nem emberi tervek és programokat valósítanak meg, hanem Isten Lelkének ajándékai, karizmái, Ő pedig a Föld összes emberénél jobban ismeri a világ problémáit, és segíteni szeretne a megoldásban.

E mozgalmak nagy részének alapítói laikusok, és laikusok is alkotják azokat. Ezért nagyon mély átérzéssel érdeklődnek az emberi élet, és különösen annak civil területei iránt, konkrét megoldásokat kínálnak politikai, gazdasági, stb. téren egyaránt.

Csak három évvel ezelőtt tűntek fel igazán, amikor az egyház újra fölismerte, hogy ki is valójában, és bemutatkozott a világnak nemcsak intézményi, hanem karizmatikus mivoltában is, mely ugyanolyan lényeges, mint az előző. Az egyház karizmatikus arculata megmutatkozott az elmúlt századok folyamán is a különböző lelki mozgalmakban (pl. a ferences mozgalomban), valamint a különböző filozófiai és lelkeségi tanításokban, amelyek visszavezették a világgal való kapcsolatban ellangyosodott és erejét veszített keresztény népet az evangélium hitelességéhez és radikalitásához, mely mindig képes megújítani a Földet. Ezek a mozgalmak sajátos karizmájukat követve sokféle formában valósítják meg a szeretetet. Közülük néhányban különösképpen megmutatkozik a Szentlélek ereje, aki képessé teszi őket arra, hogy egy mély párbeszédben megnyíljanak a világon minden ember felé.

A Fokoláre Mozgalom

Ezek egyike a Fokoláre Mozgalom, melyhez 182 nemzetből több millióan tartoznak. E mozgalom – más jelentős szervezetekkel, kezdeményezésekkel és művekkel együtt – korunkban mindenhová az egységet és a testvériséget viszi. E mozgalomról fogok most beszélni, amelyet legjobban ismerek, de csak példaként.

A párbeszéd

E mozgalom négy dialógust folytat, immár ötven éve. Dialógust az egyházon belül, elősegíti, hogy egyre inkább “közösség” legyen, olyan közösség, ahol biztosítva van a testvériség és a béke.

Ökumenikus téren a “nép párbeszédén” munkálkodik. Ebben a dialógusban 350 egyház keresztényei vesznek aktívan részt, akik mind egyetlen “keresztény család” tagjainak vallják magukat, szinte, mint az eljövendő egyetlen egyház lelkének részei.

Harmadik a más vallásokkal folytatott dialógus: muzulmánokkal, buddhistákkal, hindukkal, szikhekkal, stb., akik ma szinte mindenütt jelen vannak a bevándorlás miatt. E dialógust az ún. “arany szabály” teszi lehetővé, mely a világ minden főbb vallásában megtalálható. Így szól: “Ne tedd azt másokkal, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek” (Vö. Lk 6,31). Az arany szabály végső soron azt kéri, hogy minden felebarátot szeressünk. Tehát, ha mi, mivel keresztények vagyunk, szeretünk, és ők is mint hinduk, muzulmánok, zsidók szeretnek, akkor megszületik a kölcsönös szeretet, melyből kivirágzik a testvériség.

E párbeszéd gyümölcseként igazi, szívbéli testvériség született a Fokoláre Mozgalom és egy modern tokiói buddhista mozgalom között, mely 6 millió tagot számlál. Ezen kívül egy kétmillió afroamerikai muzulmán mozgalommal is, ahol a kölcsönösség és a párbeszéd következményeként 40 mecset fogadott be bennünket az USA-ban, ahol hirdethetjük a hitben szerzett tapasztalatainkat, mert ők hallani szeretnék. Mi pedig városkáinkban fogadjuk őket.

A negyedik párbeszéd az, amelyet a nem vallásos meggyőződésű testvéreinkkel folytatunk, akiknek szintén a lelkébe van vésve a vágy, hogy szeressenek. Talán ők vannak a legtöbben.

Az egység lelkisége

De honnan ez a siker, honnan ennyi remény egyetlen új mozgalomban? Sikerének titka, hogy új irányelveket követ, melyhez több millióan csatlakoztak. Alapvetően a keresztény tanításból merít, de nem tekinti mellékesnek, sőt kiemeli a más hitekben és kultúrákban meglévő hasonló értékeket. Testvériséget, békét és egységet próbál vinni a világba.

Az “egység lelkiségéről” van szó, mely egyéni és közösségi egyszerre, aktuális és modern, melyet a Szentatya, II. János Pál “közösségi lelkiség” néven mutatott be az egész egyháznak azért, hogy mindenki élje.

Két fő pontja van ennek a lelkiségnek.

Az első lányok kis csoportja értette meg, amikor a II. világháború alatt a bombázások elől egy pincébe menekülve felütötték az Evangéliumot. Jézus ünnepélyes imája állt ott, amellyel halála előtt az Atyához fordult. “Szent Atyám (...), legyenek mindnyájan egyek” (Vö. Jn 17,11-21). Ebben az imában Jézus a keresztények Istennel és egymással való egységét kéri, mely aztán az egyetlen testvériségben mindenkire kiterjed.

Második fő pontja a megfeszített és elhagyott Jézus. Az előbb említett lányok ezt világosan látták, amikor belemélyedtek abba, amit Jézus a kereszten kiáltott: “Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46 és Mk 15,34). Megértették ugyanis, hogy Jézus – Isten emberre lett Igéje – éppen ember volta miatt magára vette minden bűnünket és megosztottságunkat, a szenvedéseinket, és ezért engedte meg az Atya, hogy megérezze a fájdalmas elhagyatottságot. Ő azonban emberfeletti erővel felülkerekedett ezen a félelmetes próbatételen, és újra az Atyára hagyatkozott, azt mondván: “Kezedbe ajánlom lelkemet” (Lk 23,46). Ezért az elhagyott, de szeretetre föltámadt Jézus volt mindig is a Mozgalom tagjainak – és most már másoknak is – a példaképe, a kulcs ahhoz, hogy helyreállítsuk a megtört egységet, hogy begyógyítsunk minden sebet.

Őt szeretve minden ország társadalmában sikerült hozzájárulni az egyének és a csoportok egyesítéséhez, és ezzel is építeni az emberiség nagy családjának egységét.

Az “Egység Mozgalom”

A Fokoláre Mozgalom, bár elsődlegesen vallási mozgalom, már 1948-tól kezdve különös figyelemmel fordult a politika világa felé olyannyira, hogy 1996-ban Nápolyban megszületett a mozgalmon belül az ún. “Egység Mozgalom”, mely a világ szolgálatában áll, és terjed, szerveződik az egész földön. Különböző politikai álláspontot képviselő politikusok, köztisztviselők, szakemberek és egyszerű állampolgárok tartoznak hozzá.

Ez nem külön párt, de új politikai gyakorlatot és kultúrát képvisel.

Más a politikai elkötelezettsége. Az egység mozgalomhoz tartozó politikus hűséges marad eredeti eszméihez, de nemcsak a saját pártjához tartozó politikusokat szereti, hanem az összes többi is, és megpróbál mindenkivel közösségekben élni. Ezt teszik az önkormányzatokban, a pártokban, a különböző polgári vagy politikai mozgalmakban, a nemzeti és tartományi parlamentekben. Az így megélt egység kovászként hatja át magukat a pártokat is, az intézményeket, a közélet minden területét és az államközi kapcsolatokat. Az “Egység Mozgalom” specifikus célja tehát, hogy mindig megvalósítsa a testvériséget, és másokat is ebben segítsen; ezért elsődleges a mély, örök emberi értékekbe vetett hit, és csak ez után következik a politikai megmozdulás.

A testvéri szeretet megnyilvánulásai a politikában

Hogyan segíti a testvériség a politikust abban, hogy maradéktalanul teljesítse feladatait?

Úgy tudnék erre válaszolni, hogy sorba veszem a testvéri szeretet politikában megnyilvánuló vonásait.

Elsődleges, hogy az egység-politikus számára a politikai elkötelezettség is szeretet-cselekedet, ezáltal teljesíti hivatását, és válaszol egy személyes meghívásra. Megoldást akar találni a szociális kérdésekre, a város problémáira, népének szenvedésére, korának igényeire. Aki hívó, az érzi, hogy Isten hívja őt a körülmények által; a nem hívó a lelkiismeretében visszhangzó emberi problémát szeretné megoldani: de mindkét esetben a szeretet mozgatja tetteiket. És ezek a politikusok mindkét esetben otthont találnak az Egység Mozgalomban.

Aztán az egység-politikus tudatára ébred, hogy a politika gyökereit tekintve szeretet: ezért megérti, hogy politikai ellenfele is választhatta ezt a feladatot szeretetből. Ez pedig megkívánja, hogy tiszteljék egymást, hogy megértsék elkötelezettségük lényegét, és felülkerekedjenek annak bizonyos kifejeződési formáin. Az egység-politikus szívében fekszik, hogy ellenfele is megvalósítsa az általa képviselt jó elképzeléseket. Ezek ugyanis, ha valóban megfelelnek az elhivatottnak, ha valós igényt elégítenek ki, akkor a közjó integráns részét képezik, a közjót pedig csak együtt lehet építeni. Az egység-politikus tehát nemcsak azt

szereti, aki rá szavaz, hanem az ellenfeleit is; nemcsak a saját pártját, hanem a másokét is.

A testvériség másik megnyilvánulása a politikában az a képesség, hogy félretegyük önmagunkat, és helyet adjunk a másoknak, hogy tudjunk hallgatni, hogy megértsük a másikat, az ellenfelet is. Ez azt jelenti, hogy “elveszítjük önmagunkat”, így nap mint nap megújíthatjuk eredeti politikai elköteleződésünket, amikor elhatározzuk, hogy másokkal fogunk törődni. Így mindenkivel “eggyé válunk”, nyitottak leszünk felé. Az eggyé válás segít felülkerekedni a részleteken, föltárja az emberek, a különböző helyzetek, az élet olyan oldalait, amelyek politikailag is széles látókörűvé tesznek; az a politikus, aki megtanul eggyé válni mindenkivel, jobban meg tudja érteni az egyes helyzeteket, és építőbb javaslatokat tud tenni. Az eggyé válás az igazi politikai realizmus.

Ezen kívül az egység-politikus nem állhat tétlenül az összetűzésekkel szemben, amelyek gyakran megkeserítik a kapcsolatokat, és mélységes szakadást okoznak a politikusok és a polgárok között. Ellenkezőleg, ő teszi meg az első lépést, hogy közeledjen a másikhoz, hogy folytassa a megszakadt párbeszédet; először esetleg csak egy kis gesztussal, pl. egy üdvözléssel. Személyes kapcsolatokra törekszik mindenütt, ahol nincs, vagy ahol megtört. Ez sokszor azt jelenti, hogy sikerül továbblendíteni egy-egy megrekedt politikai folyamatot; az egység-politikus az emberi méltóságból fakadóan elsőként szeret, s ez gyakran igazi politikai kezdeményezést is jelent, melynek során segít legyőzni a különböző álláspontokból adódó előítéleteket és taktikákat, melyek sokszor fölöslegesen is egymással szemben álló pozíciókba merevítik a politikusokat.

A testvériség teljes mértékben megnyilvánul a kölcsönös szeretetben, mely nélkülözhetetlen a helyesen értelmezett demokrácia megvalósításához; itt a politikusok közti szeretetről, valamint a politikus és a választópolgárok egymás iránti szeretetéről van szó. Az egység-politikus nem elégszik meg azzal, hogy csak ő szeret, megpróbálja a többieket is a szeretetre segíteni, akár szövetségesek, akár ellenfelek, mert a politika kapcsolatokat, közös tervezést jelent.

Az utolsó vezérelvünk, hogy mások hazáját is ugyanúgy szeressük, mint a sajátunkat; ugyanis akkor emelkedne legmagasabb méltóságra az emberiség, ha nem egymással gyakran harcban álló népek sokasága lenne, hanem a kölcsönös szeretet egy néppé tenné, melyet kinek-kinek a különbözősége gazdagít, s éppen ezért a különböző identitások egységének őrzőjévé válik. Ez az, amit a Mozgalom igazán tragikus pillanatokban is megpróbált élni, pl. a Falkland-Malvin szigeteket sújtó háború kapcsán, amikor a béke gesztusaival igazi barátságukat fejezték ki egymásnak a Mozgalomhoz tartozó argentinok és angolok; ezek komoly politikai jelentőséget is hordoztak..

A testvériség megvalósítása áldozattal jár

A testvériség megvalósításához tehát a politikában megnyilvánuló szeretetre van szükség, de ennek az előbb említett összes formája áldozattal jár.

A politikai munka során hányszor érzi magát egyedül az ember, elhagyatva, hányszor nem értik meg még a legközelebb állók sem! A politikusok közül ki az, akin erőt ne vett volna valaha a keserűség, vagy ne érezte volna, hogy félreállították, elárulták, olyannyira, hogy talán hátat is akart fordítani?

Ez így igaz, és itt lehet a politikusnak is segítségére a megfeszített Krisztus, aki így kiált: “Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46), de újra az Atyára hagyatkozik, s ahogy mondtuk is, legyőzi a szakadást, és helyreállít minden egységet.

A föltámadt-elhagyott Jézus minden ember példaképe, de különösen a politikusé, mert épp a politikus az, aki átöleli népe megosztottságait, a szakadásokat, a sebeket, hogy megoldást találjon, és helyreállítsa az egységet. Ez az ára a politikustól megkívánt testvériségnek; nagy ára van, olyan nagy, amilyen nagy maga a politikusi hivatás. De a jutalma is nagy, mert ha hűségesen kiállja a próbát, akkor a politikus példakép lesz, biztos pont a választópolgárok számára, és büszke lesz rá a népe.

Az Egység Mozgalom Isten segítségével ilyen politikusokat szeretne nevelni, táplálni és támogatni. És ez nem utópia. Erről tanúskodnak azok, akik előttünk költöztek a mennybe: Jozef Lux, a Cseh Köztársaság miniszterelnök-helyettes államtitkára, aki ki tudta vívni kollégái és ellenfelei csodálatát is; vagy Domenico Mangano, aki a viterbói önkormányzat politikusa volt, és szüntelenül szolgálta polgártársait; vagy Igino Giordani, akinek nemrég megkezdődött boldoggá avatása is rávilágít, hogy nemcsak vallási, hanem civil téren is megnyilvánultak erői. Ez bizonyítja, hogy nem csak hogy "a politika ellenére", hanem "a politika által is" szentté lehet válni.

Konkrét példák

Az Egység Mozgalom is elkötelezetten törekszik a dialógusra.

Ezt példázza Észak-Írországon az ellentétes állásponton lévő katolikusok és protestánsok között lévő kapcsolat, melynek során jelentős politikai eredményeket értek el.

De párbeszédet folytatnak egymással a különböző pártokhoz tartozó képviselők is, ez történik, amikor a mieink különböző pártokba tartoznak, megválasztják őket, s ők aztán együtt egy "parlamenti sejtet" alkotnak. A "környezeti sejt" ugyanis az egyik ránk jellemző szervezeti forma, a Mozgalom azon tagjai alkotják, akik egy helyen dolgoznak.

Párbeszédet folytat a kormánypárt és az ellenzék is. Ezen a területen főleg a helyi közigazgatásban szereztünk tapasztalatot. Azok, akik közülünk kormányon vannak, elismerik az ellenzék pozitív hozzájárulását, és erősítik ellenőrző szerepüket. Az ellenzékben lévők pedig az építő kritika elve vezérli, mely nem akarja akadályozni a kormány tevékenységét, csak kiigazítani, hogy javítson rajta. A mieink közötti egység, akik mindkét oldalon jelen vannak, számtalan esetben előrelépést jelentett, hogy megtalálják a közösség számára legjobb megoldást, és ez csak akkor lehetséges, ha a kormánypárt és az ellenzék is a lehető legjobban gyakorolja saját szerepét.

Egyetlen test az emberiség

Az Egység Mozgalom egyetlen testnek tekinti az emberiséget, melyben az emberek mind testvérek. Az emberiség mindenekelőtt egy.

II. János Pál így szólt fiataljainkhoz: "Ti föl akarjátok fedezni az »egyesült világra« vezető utat, és tudatában vagytok, hogy ez az »ideál« történelmet formál."

"Valóban, korunkban sok jel arra mutat, hogy nincs más jövő, csak az egyesült világ. Erre vár ma az emberiség. (...) Mindenkinek a tiszteletteljes együttélésre, az egyetértésre, a testvériségre kell nevelnie lelkiismeretét és érzületét, mert e nélkül lehetetlen az egység és a béke útját járni".

A Szentatya ezt szeptember 11-e előtt mondta. Ma ezt a gondolatát még inkább megerősíti a terrorizmus súlyos veszélye, s ez nemcsak az egyes emberek szintjén kívánja meg az egységet, hanem a föld népeinek és a népeket kormányzó hatalmak szintjén is.

Egység a különbözőségben

Olyan egységről van szó, mely mindig a különbözőségben, a szabadságban valósul meg, feltételezi, hogy az emberek és a népek valóban önmaguk, saját identitással, saját kultúrával rendelkeznek, mely nyitott a többiekkel való párbeszédre.

Békéről álmodunk

S amikor ez így lesz, akkor végre valóban megtudhatjuk, hogy mi is a béke. Ugyanis ahogy ez lassacskán kezd kibontakozni, meg fogjuk látni, hogy a történelem nagyjainak álmaiból egyre több minden megvalósul. Pl. az, amit még Martin Luther King mondott: “Ma azt álmodtam, hogy az emberek kardjukból ekét kovácsoltak, s hogy a nemzetek nem fordulnak többé egymás ellen, s hogy a háborúról még tanulni sem fognak. (...) Ezzel a hittel felgyorsíthatjuk az időt, hogy elérkezzen az a nap, amikor majd béke uralkodik a földön és jóakarat az emberek között. Dicsőséges nap lesz az, melyet a csillagok éneke, és Isten fiainak örömujjongása tölt majd be”.

Adja meg az Úr, hogy az ő kegyelméből és a mi munkánk által ez a nap minél közelebb legyen!

Köszönöm mindnyájuknak, hogy meghallgattak.

Fordította: Reskovits Ágnes